באר הגולה 190

א המתפלל עם הצבור (יג) (טז) * מבעוד יום "מונה עמהם בלא ברכה ואם יזכור בלילה יברך ויספור! משם הגה * ואפילו ענה אתן על ברכת הקהל אם היה דעתו (יד) שלא ללאת יחזור (יח) * ויברך ויספור ופירש שם הטעם בלילה (כ"י בשם רשב"ה): ד "מי ששואל אותו חבירו (יט) בה"ש כמה ימי הספירה בזה הלילה מ שם לי הותנ"ס יאמר לו אתמול היה כך וכך * שאם יאמר לו (טו) (כ) היום כך וכך (כא) * אינו יכול (כב) לחזור שלם מנס ולה ולמנות (טז) בברכה אבל קודם בה"ש כיון שאין זמן ספירה אין בכך כלום: הגה (כג) וכשהגיע באר היטב

לנאת אבל מן הסתם משמע דאין לברך שנית מספק ע"ש וכ"כ הע"ם. אבל משמעות הע"ו בס"ק וי"ו אינו כן ע"ם. ועה"י ס"ק ט"ו: (טו) היום. ואם אמר כך וכך עלא אמר היום לית לן בה

פיין ומ"ה: (טו) בברכה. אע"ג דלה אמר בעומר יצה בדיעבד משנה ברורה

ימלדד דנפון שיחוור ויפפור בלה"כ בלי ברכה: א (טו) מבעוד יום. ים מחתרונים (כה) שפירשו דהיינו בין השמשות דהוח ספק לילה ויוצאין או ידי ספירה לפוסקים דמ"ל דספירה בוה"ו דרבנן אכן הוא רוצה לדקדק ולספור מצאת הכוכמים וכנ"ל וקאמר המחבר דהוה ימנה עמהם כן ישכה המ"כ מחשוב בדעתו (כב) הם חיכור את"כ בלילה למנוח אין אני רוצה לצאח בספירה זו וכדלקמיה בסג"ה. וע"ל לשיגיע הזמן המ"ל יברך ויספור ועיין בה"ל: (יו) שלא לצאת. ודוקה הם מתכויו שלה לנחת הבל בסחמה יצה למ"ד דמלום א"ל כונה ואף דפסקינן לעיל בסימן ס' דמלום לריכום כונה (כג) אפשר לענין ברכה שלריך להזכיר שם שמים לריך להוש להך דעה: (יח) ויברך ויספור בלילה. ומפינו גע"ם שנגר קיצל-שבת וגם התפגל עם הצפור הפ"ה יברך התפור בלילה כיון שלא רצה לצאח במה שחיפר עתהן ביה"ש. כהבו האחרונים דאם יצאו הכוכבים מותר לו לספור אפילו לא התפלל עדיין מעריב ואפילו הוא במו"ש דהא לילה הוא לכל מילי ואפילו לקדם ולהבדיל מומר קודם תפלה אלא שאפור במלאכה עד שיבדיל: ד (יט) בין השמשות וברי. נקט בין הפתשות משום דמייעה אם פירך ביה"ב יצא וכנ"ל וכ"ש אם שאל אותו אחר נה"כ שלריך ליותר מלהשיב היום כך וכך: (כ) היום כך וכך. ומפיי (כד) בלשון לע"ו. ומס למ אמר היום (כה) נית גן בה משום דעיקר מצוח ספירה הוא שיחמר סיום כך וכך: (כא) איצר יכול ובוי. דמע"ג דלה אמר בעומר יצה בדיעבד וכנ"ל בסק"ה: (כב) לחווד ולמגות בברבה. שכנד יצא בוה ידי ספירה למ"ד מצום א"ל כונה ואף דאנן קי"ל דלריכות כונה וזה הלא לא כוון לצאת מה ידי מצוה (כו) לענין ברכה צריך להחמיר ילחוש להך דעה ילא יברך על הספירה שימנה אח"ל. וים עוד עלה (כו) שיכוין בפירוש שלא לנאת כזה ידי ספירה. כחט האחרונים (כה) דמיירי ששאל אחו קודם שהגיע לשפועות הא אי שאל לו בשעה שהגיע לשמעות אפילו אמר לו היום כך וכך לאו כלום הוא כל שלא הזכיר שטיעות ולריך לחזור ולספור בברכה: (בג) ובשהגיע הזמן. ר"ל (כט) נאת הכוכמס ואפילו אם כבר המפללו ק"ש ומפלה דאל"ל בלא"ה אסור משום ק"ש ומפלה.

והסכימו (ל) האחרונים דלפי מחי דפסקינן לעיל בסימן רל"ה להחמיר מחלי שעה קודם הזמן ה"ה הכא יש לנו להחמיר שלא לאכול מחלי שנה הסמוך לספירה והלאה [אפילו אם כבר הקדים והתפלל] (לא) אך במקום שהשמש קורא לספור ספירה

77727 722 (כא) הט"ו והגר"א ועיין בפת"ג דתשתע מיניה דגם להת"א נוכל לפרש כן: (כג) מ"א: (כג) מ"א וא"ר חירן משום שהוא מילחה דרבנן יש דעה שסובר דבוה יש לנו לפסוק להקל דא"ל כונה ועיין לעיל בסימן ס׳ בבה"ל ד"ה וכן: (כד) אחרונים: (כה) ט"ו ומ"א ועיין א"ר ומאמר מרדכי שתפקפקים בדבריו ומ"מ כתב המאמ"ר שאין נדחות דברי הט"ן כזה וכן בדה"ח והגר"ו העתיקו כן להלכה: (כו) זה הוא להמ"א בסעיף הקודם וא"ר חירך לפי שהוא מילחא דרבנן אבל הפר"ח והגר"א ס"ל דאין חילוק בין דאורייחא לדרבנן ובכל גווני צריך כונה וע"כ סעיף זה קאי אליבא דמ"ד א"ל כונה: (כו) אחרונים: (כה) פר"ח וא"ר מיהו מפר"ה משמע דדוקה היכי דשבועי הוא לעיכובה כגון במשלם שבועי אבל אחר השלמת השבוע שאינו אלא מנהג להזכיר שבועות (כמו שכחבנו במ"ב) אפילו לא הזכיר לו אלא הימים יצא ובא"ר מבואר להדיא דבכל גווני כל שלא הזכיר שביעות כמנהגו יכול לחזור ולספור בברכה דמוכחה מלחה שמכרין שלה לנחת ודי לנו להחמיר היכי דהזכיר ימים ושבועות שהרי הט"ז חוכך גם שה שכ"ד וגם לדברי הגר"א דסעיף זה הוא רק למ"ד דמצות א"ל כונה מוכח דלמ"ד לריכות כונה א"ל ליזהר בכל זה ועכ"פ באופן זה בודאי נוכל לסמוך להקל כדעת הא"ר: (כט) פשוט דבביה"ש אף שמותר לספור מטעם ספיקא דרבנן על"פ איננו מחויב עדיין: (ל) מ"א וא"ר והגר"א: (לא) אחרונים:

(יג) מבעוד יום. עי' ט"ו ומ"ח וח"י. ונ"ל דמותר לספור חתר צאת הכוכבים אפינו לא התפלל עדיין ערבית אפילו במ"ש מ"א ט"ש: (יד) שלא. אינו בברכה אבל בספירה עכ"פ מחויב לספור לשלמו כח"ש בס"ק בל וכחב המ"א ודוקא כשהיחה כוונחו שלא

במור הלכה

לכה"כ יכדאמריון בנמרה שבה לד כד שלים מן השמשות דר' יהודה מתחיל פיה"ש דר' יוסי וליש: * מבעוד יום. טיין מ"ב ומשמע מהם דמפלג המנחה לכו"ע אינו יכול למנות זדע דיש הרבה אחרונים [הלבוש והא"ר והח"י ומשמ"ר ונה"ש] דמפרשי מבע"י היינו מפלג המנחה ולמעלה ומאי דקאמר מונה עמהם היינו משים דאפ"ג דמשיקר הדין כ"ז שאינו לילה אינו ומן ספירה וכדנעיל בסעיף החודם מ"מ יש מקומום שנהגו להמל פוס משום שחיו רגילין להתפלל מכריב קודם חשיכה יחששו שחם לה יספרו או בצבור חלכו כ"א לביתו ישכהו מחמה טרדה ולה יספרו וממבטל עיקר חורת ספירה וע"כ סמכו במקום הדחק איש מי שאומר דבספירה בוה"ו שהוה רק וכר למקדם לרוג הפוסקים אין להחמיר בה יותר מבק"ם ותפלה וכיון דהשבי זו להסחלת לילה וקורין שמע ומהפללין מעריב כמו כן יש לנו לחבוב ללילה לענון ספירה וחסמר דאף מי שהוא ת"ה אם לפו טוחפו שמא יטרד חשכה לספור מחידות יכול לספור עם הצעור מך לא יברך או עכ"ם דמשיקר הדיין מין זמן ספירה או אלא שלא מחיבן צמנהג אותן המקומות וכדי שלא יתבטלו לגמרי ממלוה זו וכביביע סומו צלילה יכרך מספור ואינו ברכה לבטלה דספירה קמייחא לאו כלום הוא מעיקר דיוא וכנ"ל: * הפילו ענה אמן וכוי. ר"ל דהיה מנהגם סהס"ד היה מברך ומוליה כל התהל בברכתו והספירה היו מונין כל אחד נפלמו ופד"ח דכיון שפנה אמן יחד עם הלפור ודאי בוון ללאם בהברכה על הספירה שמנה וממילה מוכח דכוון לנחת בהספירה ידי המצוה המ"ל דנה המריון הכי כיון שכוון נהדיה שלה לכהה: * ויברך ויספור בלילה. טיין מ"ב כחב פח"ג בערב שבח בליבור המחהרים יותר עוב ולח כחותן המקדימין ואומרים כבר לילה ורגע מקודם אומרים יום גדול לקפל שכח וקורא אני שליהם שמים חשך נאור יאומו האור במעט רגע לחושך ע"כ ראר למנוע זה זכרי עוו"ע: * שאם יאמר לו היום כך וכך וכו". שיין פט"ו שהפיה ראיות דוה הוי כמכחי שנה נכחה והנה ראיותיו דהו המשרונים [עיין במ"ר ובמאמר מרדכי ונהר שלום] ומ"מ בעיקר הדין יש לערין טובא דדעה הגר"א דסעיף זה קאי רק אליצא דת"ד מצוח א"ל כונה וכן הוא ג"כ דעה הפר"ח דלדידן דקי"ל דמצות לריכות כונה לריך להזור ולכרך (ולא ס"ל כדעת הרדב"ו להלק פין דאורייתא לדרכנן וגם לא כ"ל המירוצים של ה"י בסקט"ו ושל מ"א בסק"ה] ועוד נלענ"ד שאם סים ום בין השמשות והפים הזה המשיב דגיל תמיד נברך דוקם בנחת הכוכבים מפתברה דבחופן זה הוי כמכוין בהדיה שכה לצחת ומותר לו לחזור אח"כ ולמנום בכרכה. ולמעשה צ"ט: * אינו יכול לחזור ולמנות